

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2104

Κυριακὴ Ε' Ματθαίου (Μαθ. 8,28 – 9,1)
1 Ἰουλίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ψυχικὴ ἀναισθησία

«Καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεσαν, ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὀρίων αὐτῶν» (Μαθ. 8,34)

Θαύματα ἀγαπητοί μου στὴ θάλασσα, θαύματα στὴν ξηρά, θαύματα παντοῦ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὰ ἔκανε, γιὰ νὰ εὐεργετηθοῦν οἱ πάσχοντες, γιὰ νὰ πιστέψουν καὶ νὰ μετανοήσουν οἱ ἄνθρωποι. **Ἄλλὰ πίστευαν καὶ μετανοοῦσαν πάντοτε; Ὁχι δυστυχῶς.** Πολλοὶ ἔβλεπαν τὰ θαύματα, ἄκουγαν τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἔμεναν ἀναισθητοὶ καὶ ἐξακολουθοῦσαν τὸ δρομολόγιο τοῦ ἁμαρτωλοῦ βίου τους.

Τέτοιοι ἦταν καὶ οἱ **Γαδαρηνοί**, τὴ χώρα τῶν ὀπείων ἐπισκέπτεται τώρα γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Κύριος. Καὶ μόλις ἀποβιβάζεται ἐκεῖ θαυματουργεῖ· θεράπευσε δύο δαιμονισμένους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καταντήσει μάλιστα καὶ φόβητρο γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους. Κι ἀφοῦ ὁ Κύριος ἀπήλλαξε τὶς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα τῶν δύο αὐτῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν δαιμονίων, ἐπιτρέπει, ὡς ἐξουσιαστὴς τῶν πάντων ποῦ εἶνε (δαιμόνων, ἀνθρώπων καὶ ζώων), ἐπιτρέπει στοὺς δαίμονες ποῦ βγήκαν ἀπὸ τοὺς δύο ἀνθρώπους νὰ παραλάβουν μιὰ «ἀγέλη χοίρων πολλῶν», ποῦ ἔβασκε ἐκεῖ κοντά. Καὶ μόλις **τὰ δαιμόνια πῆγαν στοὺς χοίρους**, «*ἰδοὺ ὤρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασι*», ἔπεσε ὅλο τὸ κοπάδι πάνω ἀπ' τὸ γκρεμὸ στὰ νερὰ τῆς λίμνης καὶ **πνίγηκαν** (Μαθ. 8,30,32).

Γιατί τὸ ἐπέτρεψε αὐτὸ ὁ Κύριος; Τὸ ἐπέτρεψε, γιὰ νὰ φανερωθῆ καθαρὰ ἡ κακία τῶν δαιμόνων, ἡ ὁποία δὲν λυπᾶται ὄχι μόνο τὰ λογικὰ πλάσματα, τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ οὔτε κι αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα· ἡ καταστροφικὴ μανία τους ἐπιδιώκει τὸν ἀφανισμό κάθε ζώου ἢ πράγματος, κάθε κτίσματος ποῦ εἶνε δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸν ἄνθρωπο· μὲ τὴν καταστροφὴ τῶν ζώων καὶ τῶν πραγμάτων ἡ δαιμονικὴ κακία πασχίζει εἰς δυ-

νατὸν νὰ ἀφανίσῃ τὴν θεῖα δημιουργία καὶ νὰ προξενήσῃ θλίψι καὶ πειρασμὸ στὸν ἄνθρωπο. Τὸ ἐπέτρεψε ἀκόμη αὐτὸ ὁ Κύριος, γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν ἴσως εἰδικὰ οἱ ἰδιοκτῆτες τῆς ἀγέλης τῶν χοίρων· γιατί αὐτοί, παρὰ τὴν ἀπαγορευτικὴ διάταξι τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ποῦ ἀπέκλειε στοὺς Ἑβραίους τὸ χοιρινὸ κρέας (βλ. Λευίτ. 11,7, Δευτ. 14,8), ἔτρεφαν χοίρους γιὰ λόγους κερδοσκοπίας, καὶ ἔτσι ἔθεταν τὸ ὑλικὸ συμφέρον ἀπὸ τὴν παράνομη αὐτὴ ἐπιχείρησι παραπάνω ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἐπέτρεψε λοιπόν, γιὰ νὰ διδάξῃ καὶ τοὺς δύο θεραπευθέντας, καὶ τοὺς βοσκούς τῆς ἀγέλης, καὶ τοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν χοίρων, καὶ τοὺς κατοίκους γενικὰ τῆς περιοχῆς τῶν Γεργεσηνῶν ὑψηλὰ καὶ ἱερὰ μαθήματα.

Μὲ κριτήρια ὑλικά καὶ οἰκονομικὰ τὸ πέρασμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔφερε κακό, προξένησε ζημιά. Ὁ Χριστὸς ὅμως, ὡς πανάγαθος Θεὸς ποῦ εἶνε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάνῃ ποτὲ κακό. Καὶ ἡ παρουσία του λοιπὸν στὴ χώρα τῶν Γεργεσηνῶν ἔφερε καλό, ἦταν εὐεργετικὴ. **Φανερὴ εὐεργεσία** ἦταν ἡ **θεραπεία** τῶν δύο δαιμονιζομένων. Φανερὴ εὐεργεσία ἦταν ἐπίσης ἡ ἀπαλλαγὴ ὅλης τῆς περιοχῆς ἀπὸ τὸ φόβο, ποῦ ἐνέσπειραν στοὺς κατοίκους τὰ δαιμόνια καὶ ποῦ ἔκανε τὸ μέρος ἀπροσπέλαστο καὶ τὸ δρόμο ἀδιάβατο, «*ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης*» (Μαθ. 8,28).

Μὲ κριτήρια τώρα πνευματικὰ καὶ βλέποντας τὰ πράγματα ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς πίστεως, **κι αὐτὴ ἡ καταστροφὴ** τῶν χοίρων **εὐεργεσία** ἦταν. Γιατί; Διότι ἔθεσε τέρμα στὴν παρανομία καὶ στὴν ἄθεσμη κερδοσκοπία τῶν πονηρῶν ἐκείνων ἐπιχειρηματιῶν ποῦ, ἂν δὲν σταματοῦσε ἐκεῖ τότε, κάποτε ἄλλοτε θὰ ἐπέφερε αὐστηρότερη τιμωρία καὶ αἰωνία κόλασι.

Τόσο τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας ὅσο καὶ ἡ ἄ-

δεία τοῦ Κυρίου σὰ δαιμόνια καὶ ἡ καταστροφή τῆς ἀγέλης μαρτυροῦσαν – τί; ὅτι **αὐτὸς ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶνε ὁ Θεός**, στὸν ὁποῖο τὰ πάντα ὑποτάσσονται.

Ἄλλὰ **ποιά συμπεριφορὰ ἔδειξαν** ἀπέναντι στὸν Κύριο οἱ Γαδαρηνοί; Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν προῦπαντήσουν, γιὰ **νὰ τὸν εὐχαριστήσουν** ποὺ θεράπευσε δύο συγχωριανούς τους, νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὴν ἐπιθετική εὐεργέτησε ὁλόκληρη τὴ χώρα τους, νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὴν ἐπίσκεψί του ἂν μὴ τι ἄλλο τίμησε ἐπὶ τέλος τὸν τόπο τους. Ναί, νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ ὅλ' αὐτά, ἀλλὰ καὶ **νὰ τοῦ δείξουν σεβασμό**, γιὰτι μπροστά τους εἶχαν ἓνα Πρόσωπο ἄξιο κάθε ἀναγνωρίσεως καὶ τιμῆς. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνουν. Ἄλλ' αὐτοὶ τί κάνουν; Βγαίνουν νὰ συναντήσουν τὸν Ἰησοῦ, ὄχι γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχοῦν, ἀλλὰ γιὰ **νὰ τὸν διώξουν** τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὸ μέρος τους· «*καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεσαν, ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν*» (ἔ.ἀ. 8,34).

Τί ἀναίσθησία! ἤρθε ὁ Χριστός, κι αὐτοὶ τὸν διώχνουν· ἤρθε τὸ Φῶς, κι αὐτοὶ προτιμοῦν νὰ ζοῦν στὸ σκοτάδι· ἤρθε ὁ Γιατρός, κι αὐτοὶ δὲν δέχονται τὰ φάρμακά του καὶ δὲν ἀκούει τις συμβουλές του, ἀλλὰ προτιμοῦν νὰ πεθάνουν· ἤρθε ὁ ἐλευθερωτὴς ψυχῶν καὶ σωμάτων, κι αὐτοὶ προτιμοῦν νὰ ζοῦν μέσα στὶς βρώμικες φυλακὲς τοῦ ἐγκλήματος, τῆς φαυλότητος καὶ τῆς ἀνομίας.

* * *

Τέτοια συμπεριφορὰ ἔδειξαν, ἀγαπητοί μου, οἱ Γαδαρηνοὶ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλὰ **τέτοια συμπεριφορὰ δείχνουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι** – ἄτομα, οἰκογένειες, χωριά, πόλεις καὶ ἔθνη ὁλόκληρα–, ὅταν τοὺς ἐπισκέπτεται ὁ φιλόανθρωπος Κύριος! Μένουν ἀναίσθητοι καὶ τίποτε δὲν εἶνε ἰκανὸ νὰ τοὺς κἀνὴ νὰ νιώσουν τὴ μεγάλη **τιμὴ** ποὺ τοὺς κάνει ὁ Κύριος μὲ τις **ἐπισκέψεις** του, ἀλλὰ καὶ τὴ μεγάλη **εὐθύνη** τους γιὰ τὴ διαγωγή ποὺ δείχνουν ἀπέναντί του.

Θέλετε ν' ἀκούσετε παραδείγματα; Σὰς δείχνω ὄχι ἓνα ἄτομο, οὔτε μία οἰκογένεια, ἀλλὰ ἓνα ὁλόκληρο **χωριό**. Δὲν τὸ ὀνομάζω, γιὰτι ὅ,τι θὰ πῶ δὲν τὸ κάνουν μόνο οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Τὸ χωριὸ λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἐπισκέπτεται ὁ Κύριος. Πῶς τὸ ἐπισκέπτεται; Νά, **ἔρχεται ὁ ἱεροκήρυκας**· ἔρχεται ἀντιπροσωπεύοντας τὸν διδάσκαλο Χριστό· ἔρχεται, γιὰ νὰ διδάξῃ ὄχι δικά του λόγια ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Εἶνε μόνος. Χτυπάει τὴν καμπάνα τῆς ἐκκλησίας, εἰδοποιεῖ τοὺς κατοίκους. Δὲν εἶνε καθη-

μερινή, ἡμέρα ἐργασίας· εἶνε Κυριακή, ἡμέρα ἀναπαύσεως, ἡμέρα Κυρίου. Ὁ ἱεροκήρυκας ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπᾷ τὴν καμπάνα, μὰ οἱ κάτοικοι δὲν ἔρχονται. Μὴ νομίσετε ὅτι ἔχουν τίποτε προσωπικὰ ἐναντίον του, γιὰτι τοὺς εἶνε ἄγνωστος, πρώτη φορὰ τοὺς ἐπισκέπτεται, ὡς ξένος. Δὲν ἔρχονται, γιὰτι **εἶνε ψυχικὰ ἀναίσθητοι**· μιμοῦνται, δηλαδή, τὸ παράδειγμα τῶν Γαδαρηνῶν. Δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν κήρυγμα· προτιμοῦν ν' ἀκούει σὰ καφενεῖα κάθε ἄλλη συζήτησι παρὰ ν' ἀκούσουν στὴν ἐκκλησία κάτι γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὰ θεῖα. Καὶ σὲ λίγο ὁ ἱεροκήρυκας φεύγει· μαζί του ὅμως φεύγει καὶ ὁ Χριστός.

Ἄλλὰ ὁ Κύριος εἶνε τόσο ἀγαθὸς καὶ τόσο μακρόθυμος, ὥστε καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ ἐπισκέπτεται τὸ χωριό. Πῶς τὸ ἐπισκέπτεται τώρα; **Μὲ μία ἐξαιρετικὴ εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς γῆς**. Οἱ ἀποθήκες τῶν γεωργῶν γεμίζουν. Ὅλοι χαίρονται, μὰ κανεὶς δὲν θυμᾶται τὸν Εὐεργέτη γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ· ἀναίσθητοι καὶ ἀχάριστοι, τὸν ἔχουν διώξει ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια τοῦ χωριοῦ τους. Καὶ ὁ Κύριος περιλυπος φεύγει πάλι.

Φεύγει, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ καὶ γιὰ μία ἀκόμη φορὰ. Τὴ φορὰ αὐτὴ τοὺς ἐπισκέπτεται **μὲ τιμωρίες**, μὲ πλημμύρα, μὲ ἀκριδα, μὲ ἀρουραίους, μὲ χαλάζι, μὲ ἀσθένειες, μὲ θανάτους, μὲ... Τί λοιπόν; μετανοοῦν οἱ ἀναίσθητοι, πέφτουν σὰ γόνατα μπροστά του, ἐγκαταλείπουν τὴν ἁμαρτία; Ἄλλοίμονο! Ὅσο μετανόησαν οἱ Γαδαρηνοὶ μὲ τὴν καταστροφὴ τῆς ἀγέλης τῶν χοίρων, ἄλλο τόσο μετανοοῦν καὶ αὐτοί· μένουν ἀναίσθητοι καὶ στὴν τελευταία αὐτὴ ἐπίσκεψι τοῦ Κυρίου.

* * *

Ὅ,τι, ἀγαπητοί μου, συμβαίνει μὲ τὸ χωριὸ αὐτό, συμβαίνει καὶ μὲ ἄτομα, μὲ οἰκογένειες καὶ μὲ λαούς. Διώχνουν καὶ αὐτοὶ τὸ Χριστὸ ὅπως οἱ Γαδαρηνοὶ. Καὶ ὁ μὲν Χριστὸς δὲν ἔχει νὰ ζημιωθῇ τίποτα ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ αὐτῶν τῶν ἀναίσθητων, αὐτοὶ ὅμως ζημιώνονται τὴν πιὸ μεγάλη ζημιὰ. Γιὰτι ἀλλοίμονο σὲ μιὰ χώρα ἢ σὲ μιὰ ψυχὴ ποὺ φεύγει ἀπὸ πάνω τῆς ὁ Χριστός· θὰ τὴν παραλάβῃ ὁ διάβολος, καὶ τότε θὰ ἔχουμε νὰ θρηνήσουμε ὄχι πνιγμὸ χοίρων, ὄχι κάποια ἄλλη ὑλικὴ ζημιὰ, ἀλλὰ **ἐρήμωσι καὶ καταστροφὴ ψυχῶν**.

Ἦ Κύριε, φώτισέ μας, νὰ μὴ μᾶς καταλάβῃ ὁ ὕπνος τῆς ἁμαρτίας καὶ καταντήσουμε σὲ ψυχικὴ ἀναίσθησία καὶ **πώρωσι**, ἀπ' τὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο φοβερώτερο σὲ τοῦτο τὸν κόσμον.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2105	Κυριακὴ ΣΤ' Ματθαίου (Μαθ. 9,1-8) 8 Ἰουλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Θεὸς γνωρίζει τὶς σκέψεις μας

«Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· Ἴνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;» (Μαθ. 9,4)

Ἐμπρὸς στὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν, ἐνῶ βρίσκεται στὴν Καπερναοὺμ καὶ διδάσκει, φέρνουν, ἀγαπητοί μου, ἕναν **παράλυτο**. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς **ἔπασχε ψυχικά, ἔπασχε καὶ σωματικά**. Ψυχικά μὲν, γιατί ἀναστέναζε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος ἁμαρτιῶν ποὺ εἶχε διαπράξει, σωματικά δέ, γιατί ἡ παραλυσία τοῦ σώματός του, ὅπως φαίνεται, ἦταν ὀλοκληρωτικὴ καὶ εἶχε καταστήσει τὴ ζωὴ του μαρτυρικὴ. Ὁ πολυεὐσπλαχνος Χριστὸς ἔλεε τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν του. Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ πάθησί του ἦταν διπλῆ (ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ), διπλῆ προσφέρει καὶ τὴ θεραπεία. Θεραπεύει πρῶτα τὴν ψυχὴ μὲ τὸν σωτήριο ἐκεῖνο λόγο του «**θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**», ἔχε θάρρος παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου· θεραπεύει κατόπιν καὶ τὸ σῶμα μὲ τὴν θαυματουργικὴ προσταγή του «**Ἐγερθεὶς ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου**», σήκω ἐπάνω, φορτώσου τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου (Μαθ. 9,2,6).

Καὶ ἡ μὲν θαυματουργικὴ θεραπεία τοῦ σώματος τοῦ παραλυτικοῦ ἦταν **φανερὴ** καὶ προκάλεσε τὸν θαυμασμό τοῦ κόσμου ποὺ βρέθηκε τότε ἐκεῖ, ἡ θεραπεία ὁμως τῆς ψυχῆς, ἡ ἄφεσις δηλαδὴ τῶν ἁμαρτιῶν, εἶνε **ἀόρατη**, καὶ γι' αὐτὸ μπορούσαν νὰ ἐγερθοῦν ἀμφισβητήσεις ὡς πρὸς τὸ ἂν αὐτὸς ὁ Ναζωραῖος ἔχη τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρῇ τὶς ἁμαρτίες. Καὶ πράγματι τέτοιες ἀμφισβητήσεις, ποὺ γεννιῶνται σὲ καρδιὰς ἄπιστες καὶ φθονερές, ξεσηκώνονται τώρα μέσα στὶς ψυχὲς τῶν παρισταμένων γραμματέων, τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰησοῦ. Διαλογίζονται μέσα τους κι ἀγανακτοῦν ἐσωτερικά, δὲν ἐκδηλώνουν ὁμως τὴ δυσφορία τῶν ψυχῶν τους, γιατί φοβοῦνται τὸ λαό, ποὺ βλέπουν ὅτι περιβάλλει τὸν Διδάσκαλο μὲ μεγάλη τιμὴ καὶ ἀγάπη.

Δὲν ἐκφράζονται δυσμενῶς κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, δὲν μιλᾶνε φωναχτὰ ἐναντίον του· ἀλλὰ μέσα στὶς καρδιὰς τους μυστικῶς, σφοδρῶς καὶ μὲ ἐμπάθεια διεξάγεται ἡ συζήτησις, τῆς ὁποίας τὸ συμπέρασμα εἶνε δύο λέξεις φαρμακερές· «**Οὗτος βλασφημεῖ**», αὐτὸς ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς βλασφημεῖ (ἐ.ἀ. 9,3). Ἔχουν μὲν δηλαδὴ τὴν ὀρθὴ πίστι ὅτι μόνο ὁ Θεὸς ἔχει τὴν ἐξουσία τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ ἔχουν καὶ τὴν ἐσφαλμένη γνώμη ὅτι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ δὲν τὸν πιστεύουν ὡς Θεὸ ἀλλὰ τὸν θεωροῦν ὡς ἕνα κοινὸ ἄνθρωπο, μὲ τὸ νὰ δίνη τώρα σ' αὐτὸ τὸν παράλυτο ἄφεσι ἁμαρτιῶν οἰκειοποιεῖται δικαίωμα θεῶ, καὶ συνεπῶς βλασφημεῖ κατὰ τοῦ Θεοῦ. **Τὴ γνώμη ὁμως αὐτὴ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ τὴ φανερώσουν**· τὴν κρύβουν μέσα τους.

Ἄλλὰ ὁ Ἰησοῦς, ὡς Θεὸς ποὺ εἶνε, γνωρίζει τί γίνεται στὸ βάθος τῶν ψυχῶν τῶν γραμματέων, διαβάσει τὶς σκέψεις τους ὅπως ἐμεῖς διαβάζουμε τὶς σελίδες ἐνὸς βιβλίου ποὺ ἔχουμε ἀνοιχτὸ μπροστὰ μας. Θέλοντας λοιπὸν νὰ δώση στοὺς φθονεροὺς καὶ ἀπίστους ἐχθρούς του, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἄλλον, μία ἀκόμη ἀπόδειξις τῆς Θεότητός του, **ἀποκαλύπτει τὶς πονηρὰς σκέψεις τους**. Μὲ τὸ θεῖο κῦρος του τοὺς ἐρωτᾷ· «**Ἴνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν**», γιατί κάνετε μέσα σας σκέψεις πονηρὰς (ἐ.ἀ. 9,4); Ἀμφισβητεῖτε, κύριοι γραμματεῖς, τὸ δικαίωμα ποὺ ἔχω νὰ συγχωρῶ ἁμαρτίες; δὲν πιστεύετε στὴ Θεότητά μου; δὲν σᾶς ἀρκοῦν γιὰ νὰ πεισθῆτε τὰ τόσα θαύματα ποὺ ἔκανα; Νά λοιπὸν, σᾶς προσφέρω τώρα καὶ ἕνα νέο θαῦμα, μία ἀκόμη ἀπόδειξις· φανερώνω τί σκέπτεστε τὴ στιγμὴ αὐτὴ μέσα σας ἐναντίον μου.

Μπορεῖτε, ἀγαπητοί μου, νὰ φανταστῆτε τὴν **ταραχὴ ποὺ ἐνίσωσαν** τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ γραμματεῖς; Ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου

βεβαιώθηκαν ὅτι τὸ βλέμμα του εἰσέδουσε ἐκεῖ πού κανεῖς δὲν μπορούσε νὰ εἰσδύση καὶ εἶδε αὐτὰ πού κανεῖς δὲν μπορούσε νὰ δῆ. Ἔνας κακοῦργος πού θὰ τὸν ἔπιαναν ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲν θὰ ταραζόταν τόσο ὅσο ταραχτήκαν αὐτοὶ «*συλληφθέντες*» ἀπὸ τὸν Κύριο «*ἐν διαβουλίῳις οἷς διαλογίζονται*»· τοὺς συνέλαβε στὸ τί κακὰ σκέπτονται (πρβλ. Ψαλμ. 9,23).

* * *

Τί μᾶς λέει, ἀγαπητοί μου, τὸ γεγονὸς αὐτό; Ὅτι **ὁ Κύριος γνωρίζει τὶς σκέψεις μας**. Καὶ τὶς γνωρίζει **μόνο αὐτός**.

Τὰ ἔργα μας ἔχουν ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις καὶ εἶνε γνωστὰ σὲ λίγους ἢ σὲ πολλούς. Δὲν λέω ὅτι εἶνε γνωστὰ ὅλα· γιατί ὑπάρχουν καὶ ἔργα πού ἐκτελοῦνται μὲ τόση δεξιότητι ἀποκρύψεως, ὥστε δὲν περιέρχονται εἰς γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει τὰ ἔργα, ἀγαθὰ ἢ πονηρά, ὡς ἐξωτερικὲς ἐνέργειες, εἶνε δυνατόν νὰ γνωστοποιηθοῦν· γι' αὐτὸ καὶ καταβάλλονται συχνὰ προσπάθειες εἴτε νὰ καλυφθῆ μία φαύλη πρᾶξι ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο, εἴτε νὰ δημοσιοποιηθῆ μία ἀγαθὴ πρᾶξι ὅσο τὸ δυνατόν εὐρύτερα. Τὰ ἔργα μας λοιπὸν **εἶνε φανερά**. Τὰ βλέπουν οἱ οἰκεῖοι μας, οἱ συγγενεῖς μας, οἱ γείτονές μας· τὰ ἐντοπίζουν οἱ δικασταί, τὰ παρακολουθοῦν οἱ ἀρμόδιες ἀρχές, οἱ ὁποῖες κατορθώνουν ν' ἀνακαλύπτουν κάποτε τὰ ἴχνη καὶ τοῦ πιὸ μυστηριώδους ἐγκλήματος. Γι' αὐτὸ καὶ δίνουμε οἱ περισσότεροι τόση προσοχὴ στὴν ἐξωτερικὴ μας κυρίως διαγωγὴ.

Οἱ σκέψεις μας ὁμως; Ἄ, οἱ σκέψεις μας **ἀποτελοῦν τὸ ἄδυτο** τῆς ψυχῆς μας. Κανένας νοομάντις (αὐτὸς πού ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ μαντεύῃ τὴ σκέψι τοῦ ἄλλου) δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τί γίνεται στὰ βάθη τῶν καρδιῶν τῶν ἄλλων, ποιοὶ κόσμοι λογισμῶν καὶ σκέψεων κινοῦνται μέσα στὸν ἄνθρωπο πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Κοιμᾶσαι στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ ἕνα φίλο σου καὶ δὲν γνωρίζεις, ἂν αὐτὸς σκέπτεται νὰ σὲ δολοφονήσῃ. Συνεργάζεσαι μὲ ἕνα συνάδελφό σου στὸ ἴδιο γραφεῖο καὶ δὲν γνωρίζεις, ἂν αὐτὸς ὁ ἰσόβαθμός σου μηχανοραφῆ καὶ βυσοδομῆ γιὰ νὰ σὲ ὑποσκελίσῃ. Συζῆς μὲ τὴ γυναῖκα σου καὶ δὲν γνωρίζεις, ἂν αὐτὴ σὲ ἀπατᾷ ἢ σκέπτεται νὰ σὲ διαπομπεύσῃ, νὰ σὲ δηλητηριάσῃ, νὰ σὲ ξεκάνῃ.

Ἄβυσσος στ' ἀλήθεια ἢ ἀνθρώπινη καρδιά, ὅπως λέει ὁ προφήτης Ἰερεμίας· «*βαθεῖα ἢ καρδιά παρὰ πάντα, καὶ ἀνθρωπὸς ἐστὶ καὶ τίς γινώσεται αὐτόν;*» (Ἰερ. 17,9). Ἄλλὰ στὴν ἐρώτησι αὐτὴ τοῦ Ἰερεμῖα ἀπαντοῦν ἄλλοι προφῆτες, ὅτι **ὁ Κύριος εἶνε ὁ μόνος καρδιογνώστης**. Ὁ

Σολομῶν λέει, «*Σύ*», Κύριε, «*μονώτατος οἶδας τὴν καρδίαν πάντων υἱῶν ἀνθρώπων*» (Γ' Βασ. 8,39), καὶ ὁ Δαυὶδ ψάλλει, ὅτι Σὺ εἶσαι «*ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς*» (Ψαλμ. 7,10). Μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει τὸ ἐσωτερικὸ μας. Καὶ μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ μας εἶνε **οἱ σκέψεις**.

Ἄφοῦ λοιπὸν ὁ Κύριος γνωρίζει καὶ παρακολουθεῖ τὶς σκέψεις μας, **πόση προσοχὴ θὰ ἔπρεπε νὰ δίνουμε στὸ τί σκεπτόμαστε!** Ὅπως ὁ στρατιώτης, πού γνωρίζει ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς του θὰ τὸν ἐπιθεωρήσῃ καὶ στὰ ἐλάχιστα ἀκόμη, καταβάλλει κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ 'νε σ' ὅλα ἐν τάξει, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανός, πού γνωρίζει ὅτι ὁ Κύριος ἐπιθεωρεῖ ὄχι μόνον τὸν ἐξωτερικὸ του βίον, τὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐσωτερικὸ του βίον, τὶς σκέψεις, θὰ ἔπρεπε νὰ φιλοτιμηθῆ ὥστε καὶ οἱ σκέψεις του νὰ 'νε καθαρές - ἀγνές, γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀντικρύσουν τὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου.

Πόση δυστυχῶς ἀπροσεξία δείχνουμε στὶς σκέψεις μας! Ἔχουμε τὴ θύρα τῆς καρδιᾶς μας ἀνοιχτὴ κι ἀφήνουμε νὰ μπαίνουν ἀνεξέλεγκτα λογισμοὶ πού μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν θραῦσι, μεγάλη καταστροφὴ. Διότι ὁ λογισμὸς, **ὁ πονηρὸς λογισμὸς, εἶνε ὁ σπόρος τοῦ διαβόλου**, τὸ ὠάριο τῆς ἁμαρτίας, ἢ μικρὴ σχισμὴ ἀπ' τὴν ὁποία θὰ μπῆ ὁ πονηρὸς. Ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ θὰ προέλθουν τὰ μεγάλα, ὅπως ἀπὸ τοὺς σπόρους προέρχονται τὰ πανύψηλα δέντρα, ἀπὸ τὰ ὠάρια τὰ ὄρνεα καὶ οἱ γίγαντες, ἀπὸ τὶς σχισμὲς τὰ ναυάγια, ἀπὸ τοὺς σπινθῆρες οἱ πυρκαϊές, ἀπὸ τὰ νήπια οἱ τέλειοι ἄντρες. Ἔτσι καὶ ἀπὸ τοὺς κακοὺς λογισμοὺς προέρχονται τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἐγκλήματα. Νά γιατί ὁ Κύριος δίνει τόση σημασία στοὺς λογισμοὺς τῆς καρδιᾶς.

Γι' αὐτὸ ἂς φράξουμε, ἀγαπητοί μου, τὶς θύρες τῶν καρδιῶν μας στοὺς πονηροὺς λογισμοὺς· ἂς τοὺς φοβηθοῦμε περισσότερο ἀπὸ τὸ ληστὴ πού τὴ νύχτα παραβιάζει τὴ θύρα τοῦ σπιτιοῦ μας γιὰ νὰ μπῆ καὶ νὰ μᾶς κλέψῃ. **Λησταὶ εἶνε καὶ οἱ κακοὶ λογισμοὶ** ντυμένοι πολλὰς φορὲς μὲ μάσκες ἀγαθότητος καὶ καλωσύνης. Νὰ τοὺς διώξουμε λοιπόν. Γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς τότε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τὸν ἔλεγχον «*Ἴνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;*», ἂς ἀκούσουμε τώρα τὸν ἀπόστολον πού μᾶς συμβουλεύει σχετικὰ· «*Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφρημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε... καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν*» (Φιλιπ. 4,8-9).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2106	Κυρ. Πατέρων Δ' Οἰκ. Συνόδου (Τίτ. 3,8-15) 15 Ἰουλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἄνοητες συζητήσεις

«Μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιστάσο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι» (Τίτ. 3,9)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀγαπητοί μου, γράφει στὸ μαθητὴ του Τίτο, τὸν ὁποῖον εἶχε ἐγκαταστήσει στὴν Κρήτη ὡς ἐπίσκοπο. Τὸ ἔργο τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐπισκόπου τῆς μεγαλονήσου Κρήτης ἦταν βαρὺ, βαρύτατο. Ὁ Τίτος ἐκαλεῖτο νὰ διοικήσῃ μία νέα ἐκκλησία, νὰ χειροτονήσῃ τοὺς πρώτους κληρικούς της καὶ νὰ ρυθμίσῃ τὰ ἥθη τῶν Χριστιανῶν της, νὰ ἐκπροσωπήσῃ τὸν Χριστὸ μέσα σὲ μιὰ χώρα στὴν ὁποία ὁ σατανᾶς γιὰ ἕνα μεγάλο διάστημα, αἰῶνων ὀλοκλήρων εἰδωλολατρίας, εἶχε ρίξει ρίζες μεγάλες, πολλές καὶ βαθιές. Γιγάντιο τὸ ἔργο του· καὶ ὅμως ὤφειλε νὰ τὸ φέρῃ εἰς πέρας.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γνώριζε καλὰ τὴν κατάστασι ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴν Κρήτη, μέχρι λεπτομερειῶν, γιατί ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ ἐργάστηκε καὶ κήρυξε στὸ νησί αὐτὸ τὸν Χριστιανισμό. Γράφει λοιπὸν στὸν Τίτο καὶ τοῦ ὑποδεικνύει σὲ ποιά σημεῖα πρέπει, ὅπως ἰδιαιτέρως, νὰ στρέφῃ τὴ μέριμνά του ὡς ποιμενάρχης γιὰ τὸν **πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ κατάρτισμό** τοῦ ποιμνίου του.

Οἱ Κρητικοί, τοῦ γράφει, ἔχουν κι αὐτοὶ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐλαττώματα· καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ δικά τους ἐλαττώματα, **σοβαρὸ ἐλάττωμα**, εἶνε τὸ ἐξῆς. Ἀρέσκονται ν' ἀνοίγουν «**ζητήσεις μωρὰς καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς**»· ἀνόητες δηλαδὴ συζητήσεις καὶ ἐξιστορήσεις γύρω ἀπὸ τὴ γέννησι τῶν θεῶν τῆς μυθολογίας, καὶ φιλονικίες καὶ συγκρούσεις γύρω ἀπὸ ζητήματα τοῦ ἰουδαϊκοῦ νόμου (Τίτ. 3,9). Συγκρούονταν, δηλαδὴ, ἄλλοτε μὲ τοὺς ἐγωιστὰς φιλοσόφους τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ ἄλλοτε μὲ τοὺς στενοκέφαλους δασκάλους τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνοίγον μαζί τους ἀπέραντες συζητήσεις. Ἀπὸ τίς συζητήσεις αὐτὲς δὲν ἔβγαίνε καμμιά ὠφέλεια·

γιατί ἐκεῖνοι μὲ τοὺς ὁποίους ἀνοίγαν κουβέντα ἔμεναν μὲ πείσμα στὶς δικές τους ἀντιλήψεις καὶ δὲν εἶχαν διάθεσι νὰ παραδεχτοῦν τὴν ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου. Οἱ συζητήσεις λοιπὸν αὐτὲς χαρακτηρίζονται «**μωραὶ**», ἀνόητες, ἀφοῦ εἶνε «**ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι**» (ἐ.ἀ.), τελείως ἄγονες καὶ ἄκαρπες. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος συμβουλεύει τὸν Τίτο –καὶ διὰ τοῦ Τίτου ὅλους τοὺς Χριστιανούς τῆς Κρήτης ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης–, ν' ἀποφεύγουν τέτοιες συζητήσεις καὶ νὰ στρέφουν τὴ φροντίδα τους στὰ «**ἔργα τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις**» (ἐ.ἀ. 3,8).

«**Ἄνοητες συζητήσεις!**»! Γίνονταν τότε τέτοιες συζητήσεις ἐκεῖ στὴν Κρήτη, καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ γίνονται κι ἄλλοι τοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ χριστιανισμοῦ, κυρίως ἀπὸ ἀνθρώπους αἰρετικούς καὶ ἰδίως ἀπὸ τοὺς «**γνωστικούς**». Οἱ **γνωστικοί** (ἀπὸ τὴ λέξι *γνώσις*) ἦταν αἵρεσις ποὺ ἀνακάτευε τὴ χριστιανικὴ διδασκαλία μὲ διδασκαλίες εἰδωλολατρικές· οἱ γνωστικοὶ πίστευαν στὴν *δουαρχία* (ὅτι δηλαδὴ ὑπάρχουν δύο θεοί, ὁ θεὸς τοῦ καλοῦ κι ὁ θεὸς τοῦ κακοῦ, ὅτι ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ πνεῦμα εἶνε δημιούργημα τοῦ καλοῦ θεοῦ, ἐνῶ ἡ γῆ καὶ ἡ ὕλη εἶνε δημιούργημα τοῦ κακοῦ θεοῦ) κι ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε δημιούργημα καὶ τῶν δύο θεῶν (τὸ μὲν πνεῦμα του εἶνε δημιούργημα τοῦ καλοῦ θεοῦ, ἐνῶ τὸ σῶμα του εἶνε δημιούργημα τοῦ κακοῦ θεοῦ). Μὲ τέτοιες πλανημένες ἀντιλήψεις ποὺ εἶχαν οἱ γνωστικοὶ ἐπάνω σὲ διάφορα σημεῖα τῆς πίστεώς μας, τάραζαν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ δίχαζαν τοὺς Χριστιανούς σὲ ἀντίπαλα στρατόπεδα. Μέσα τώρα στὶς θυελλώδεις συζητήσεις μαζί τους, ποὺ φούντωναν γύρω ἀπὸ δογματικὰ ζητήματα πίστεως, οἱ πιστοὶ τῆς Κρήτης

λησμονοῦσαν «τὰ βαρύτερα (=σοβαρώτερα) τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν (=τὴν δικαιοσύνη καὶ ἀποφυγὴ κάθε ἀδικίας) καὶ τὸν ἔλεον (=τὴν εὐσπλαχνία καὶ ἐλεημοσύνη) καὶ τὴν πίστιν (=τὴν τιμιότητα καὶ ἀξιοπιστία)» (Ματθ. 23,23).

«**Ἀνόητες συζητήσεις!**» Τέτοιες συζητήσεις γίνονται καὶ σήμερα, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι οἱ συζητήσεις αὐτὲς δὲν στρέφονται πιά γύρω ἀπὸ τὸ δόγμα, ἀλλὰ στρέφονται γύρω ἀπὸ ἄλλα ζητήματα, πολὺ χαμηλὰ καὶ πεζά. Τὸ θρησκευτικὸ ἐνδιαφέρον ἔχει σήμερα ἀτονίσει καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ ὄρεξι οἱ πολλοὶ ν' ἀνοίγουν συζητήσεις θρησκευτικές. Δὲν συζητοῦν τώρα οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὴν καταγωγὴ τους, οὔτε γιὰ τὶς σχέσεις τῶν τριῶν προσώπων τῆς ἁγίας Τριάδος τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸ ἄλλο (τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα ἢ τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸ ἅγιο Πνεῦμα κ.λπ.), οὔτε γιὰ τὶς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἔνωσί τους, οὔτε γιὰ τὴν ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου, οὔτε γιὰ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας (π.χ. τὸ βάπτισμα καὶ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, τὸ χρίσμα καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὴν θεία εὐχαριστία κ.τ.λ.) οὔτε γιὰ ἄλλες δογματικές ἀλήθειες ὅπως π.χ. ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ πολίτευμά της, ἡ θεοπνευστία τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ ὁ κανόνας τῶν θεοπνεύστων βιβλίων της κ.λπ.. Τὰ ζητήματα αὐτά, ποὺ ἄλλοτε ἠλέκτριζαν τὰς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων, σήμερα κατὰ μέγα μέρος ἀφήνουν ἀδιάφορη τὴν ἀνθρωπότητα. Τότε παρέσυραν μερικοὺς σὲ συζητήσεις πέρα τοῦ δέοντος, οἱ ὁποῖες δὲν κατέληγαν σὲ κανένα οὐσιαστικὸ ἀποτέλεσμα καὶ μόνο ἔντασι καὶ ἐριστικότητα δημιουργοῦσαν· καὶ αὐτὲς μόνο τὶς συζητήσεις, ποὺ γίνονταν μὲ πνεῦμα ἐγωισμοῦ ἀπὸ μέρους τῶν αἰρετικῶν, κατεδίκαζε ἡ Ἐκκλησία. Τώρα φτάσαμε σὲ ἄλλο ἄκρο. Οἱ σημερινὲς συζητήσεις εἶνε «μωραί», μωρότερες θὰ ἔλεγε κανεὶς ἀπὸ τὶς συζητήσεις μὲ τοὺς αἰρετικούς.

Γιατί τί συζητοῦν οἱ σημερινοὶ Χριστιανοὶ ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ σὲ σπίτια ἢ σὲ καφενεῖα; Γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸν παράδεισο; Γιὰ τὸν προορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ; Γιὰ τὰ καθήκοντα ποὺ ἔχουν ἐπὶ τέλους ἀπέναντι στὸν ἑαυτὸ τους, στὴν οἰκογένειά τους, στὴν κοινωνία καὶ τὴν πατρίδα...; Γύρω ἀπ' αὐτὰ συζητοῦν; Ὁχι. Ἀλλὰ χάνουν τὸν καιρὸ τους σὲ ἀτέλειωτες συζητήσεις ἄλλοτε μὲν γιὰ τὴν οικονομικὴ κατάστασι καὶ τὶς ἀποδοχές, ἄλλοτε γιὰ τὴν διεθνή ἐπικαιρότητα καὶ τὶς πολεμικὲς συρράξεις, ἄλλοτε γιὰ τὴ δική μας πολιτικὴ ζωὴ

καὶ τὰ κόμματα, καὶ ἄλλοτε γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ἢ τὴν ἀθλητικὴ κίνησι καὶ τὰ σπόρ. Καὶ τοὺς ἀκοῦς νὰ ἐκθειάζουν ἢ νὰ ἐπικρίνουν πολιτικούς ἀρχηγούς, νὰ ὑποστηρίζουν ἢ νὰ καταδικάζουν μὲ πείσμα τὴν ἄλφα ἢ τὴ βῆτα παράταξι, νὰ καταστρώνουν μὲ τὴ φαντασία τους σενάρια καὶ σχέδια περὶ ἐπικειμένων ἐξελίξεων, νὰ λένε ὅ,τι μπορεῖ νὰ κατεβάσῃ ἢ «μωρὰ» κεφαλὴ τους. Καὶ τώρα μὲν συζητοῦν γι' αὐτά, αὔριο δὲ γιὰ θέματα ποὺ λίγο θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐνδιαφέρουν· ἀσχολοῦνται π.χ. μὲ τὶς πράξεις καὶ τὰ λόγια τῶν ἄλλων καὶ δαπανοῦν ὅλη τους τὴ φαιὰ οὐσία γιὰ νὰ μάθουν καὶ τὶς πιὸ μυστικὲς σκέψεις τους ἢ, ἀφήνοντας ἐπὶ τέλους τὰ θέματα αὐτά, θὰ ποικίλουν κάποτε τὶς συζητήσεις τους καὶ μὲ κάτι θρησκευτικὸ, ὅχι ὅμως γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ μεγαλεῖο τοῦ Πλάστου μας, ἀλλὰ γιὰ νὰ κριτικάρουν –αὐτοὶ οἱ σοφοί!– τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

* * *

Οἱ «ἀνόητες συζητήσεις», ἀγαπητοί μου, εἶνε ἀπώλεια τοῦ χρόνου καὶ σπατάλη τοῦ πολυτίμου χαρίσματος τοῦ λόγου, τὸ ὁποῖο μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός. Μᾶς δόθηκε ὁ **λόγος, τὸ χάρισμα τῆς γλώσσης**, γιὰ νὰ λέμε στοὺς ἄλλους κάτι ὠφέλιμο, γιὰ νὰ εὐχαριστοῦμε καὶ νὰ ὑμνοῦμε τὸν Κύριό μας. Καὶ ὅμως τὰ περισσότερα λόγια μας εἶνε ἄχρηστα· καμμιὰ ὠφέλεια δὲν φέρνουν οὔτε στὸν ἑαυτὸ μας οὔτε στοὺς ἄλλους.

Ἄλλ' ὁ Χριστιανὸς διδάχθηκε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς παγκοσμίου Κρίσεως θὰ δώσῃ λόγο ἀκόμη καὶ γιὰ ἓνα περιττὸ ἢ συκοφαντικὸ λόγο του. «*Λέγω ὑμῖν*», εἶπε ὁ Κύριος, «*ὅτι πᾶν ῥῆμα ἀργὸν ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρα κρίσεως· ἐκ γὰρ τῶν λόγων σου δικαιωθήσῃ καὶ ἐκ τῶν λόγων σου καταδικασθήσῃ*» (Ματθ. 12,36-37)· ὁ Χριστιανὸς ἄκουσε σήμερα καὶ τὸν ἀπόστολο τοῦ Θεοῦ, νὰ συνιστᾶ ἔντονα τὴν ἀποφυγὴ περιττῶν συζητήσεων. Ἄς δώσῃ λοιπὸν **μεγάλῃ προσοχῇ στὰ λόγια του**, στὶς συζητήσεις του μὲ τοὺς ἄλλους. Ἄς εἶνε «*βραδύς εἰς τὸ λαλήσαι*» (1ακ. 1,19). Ἄς ζυγίζη τὶς φράσεις του. Νὰ μιλήσῃ ὅσες φορὲς εἶνε ἀνάγκη, καὶ σὲ κάθε συζήτησί του νὰ ἀποβλέπη στὴν ὠφέλεια καὶ τὴν οἰκοδομὴ τοῦ πλησίον. Μὴ δαπανᾷ τὸν πολυτίμο χρόνο τῆς ζωῆς του σὲ «*μωρὰς ζητήσεις*», γιὰτὶ ἡ θρησκεία μας δὲν εἶνε μία ἄκαρπη φιλολογία· εἶνε πρὸ παντὸς θρησκεία ἔργων «*καλῶν καὶ ὠφελίμων*», διὰ τῶν ὁποίων κυρίως δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2108	Κυριακὴ Η' (Η' Ματθ.) (Α' Κορ. 1,10-17) 22 Ἰουλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὰ σχίσματα τῆς Ἐκκλησίας

«Παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾗ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἧτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῖ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ» (Α' Κορ. 1,10)

Στὴν **Κόρινθο**, ἀγαπητοί μου, τὴν πλοῦσια καὶ μεγάλη αὐτὴ πόλι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, εἶχαν ἐργασθῆ πολλοὶ ἐργάτες τοῦ εὐαγγελίου γιὰ τὴν ἴδρυσι, θεμελίωσι καὶ ἀνάπτυξι τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.

Ἐπιδιώξι τῶν κηρύκων τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἦταν νὰ πέση παντοῦ ὁ σπόρος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ κυρίως νὰ ἰδρῦνται ἐκκλησίαι πρῶτα - πρῶτα στὰ **μεγάλα διοικητικὰ κέντρα** τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἡ Ἑλλάδα, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἀποστολικὴ ἐκείνη ἐποχὴ ἦταν ὑποταγμένη στοὺς Ῥωμαίους, διακρινόταν σὲ δύο μεγάλα διαμερίσματα, τὴ Μακεδονία μὲ κέντρο τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Ἀχαΐα μὲ κέντρο τὴν Κόρινθο. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ καὶ ἡ Κόρινθος νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἀποστόλων τῆς Ἐκκλησίας.

Πρῶτος ἐργάστηκε ἐκεῖ ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**, ὁ ὁποῖος καὶ φύτεψε τὸ δέντρο τῆς χριστιανικῆς πίστεως στὴν ἐπίσημη αὐτὴ πόλι τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸ κλίμα τῆς Κορίνθου ἦταν ἔντονα εἰδωλολατρικὸ καὶ ἡ πίστι καὶ λατρεία τῶν εἰδώλων εἶχε ἐπηρεάσει βαθεῖα τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἦθη τῶν Κορινθίων. Ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ χρειάστηκε νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα καὶ κατέβαλε πολλοὺς κόπους γιὰ νὰ στερεωθῇ ἡ νεοφύτευτη πίστι στὶς καρδιὰς τῶν Κορινθίων. Αὐτὰ μᾶς πληροφοροῦν τόσο τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων ὅσο καὶ οἱ δύο πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὲς τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν, ποὺ ὡς θεόπνευστα βιβλία τοῦ κανόνος τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀποτελοῦν καὶ ἀθάνατα γραπτὰ μνημεῖα τῆς ἀπέραντης ἀγάπης τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Κορίνθου.

Μετὰ ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο στὴν Κόρινθο **ἐργάστηκαν καὶ ἄλλοι**, ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι, ἐπώνυμοι καὶ ἀνώνυμοι ἐργάτες τῆς

Ἐκκλησίας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦταν εὐχάριστο γιὰ ὅλη τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ βέβαια γιὰ τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν ἐργατῶν ποὺ κοπίαζαν στὸν ἀγρὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ χάρηκε περισσότερο ἀπὸ τὸν πρωτεργάτη, τὸν ἀπόστολο Παῦλο· χαρὰ τοῦ ἦταν νὰ διαδίδεται μὲ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα στόματα ἢ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλὰ ὁ σατανᾶς φθονεῖ τὸ καλὸ καὶ ἐπιδιώκει ὅλα νὰ τὰ ἐκμεταλλεύεται γιὰ τὸ δικό του δόλιο σκοπὸ. Ἔτσι καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ, τὸ τόσο εὐχάριστο γιὰ τὴν ἀγία ψυχὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ μία ἀπροσδόκητη ἐξέλιξι καὶ νὰ ἐμφανίσῃ μία πολὺ δυσάρεστη ὄψι. **Οἱ Χριστιανοὶ** δηλαδὴ τῆς Κορίνθου, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐργασία τῶν διαφόρων κηρύκων τοῦ εὐαγγελίου καὶ τὸν κύκλο τῶν μαθητῶν ποὺ σχηματιζόταν φυσικὰ γύρω ἀπ' τὸν καθένα ἀπ' αὐτούς, χωρίστηκαν μετὰξὺ τους, **διαίρεθηκαν σὲ κόμματα καὶ σὲ κομματίδια**, σὲ «**σχίσματα**» ὅπως λέει ἐδῶ ὁ ἀπόστολος (Α' Κορ. 1,10). Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ κόμματα αὐτὰ ἀναγνώριζε ὡς ἀρχηγό του ἕναν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τοῦ εὐαγγελίου, ἐκαυχᾶτο καὶ καμάρωνε γι' αὐτόν, καὶ οἱ ὁπαδοὶ του διακρίνονταν ἀπέναντι τῶν ἄλλων Χριστιανῶν καὶ φέρονταν σὰν ἀντίπαλοι.

Τὸ φαινόμενο ἦταν θλιβερό, θλιβερώτατο. **Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου διασπάσθηκε**· ἡ ὁμόνοια χάθηκε, ἡ ἀγάπη ψυχράνθηκε, ἡ ἀδελφοσύνη πληγώθηκε. Ἀντιζηλίαι καὶ φθόνου καὶ ἀνταγωνισμοὶ ἄρχισαν ν' ἀναπτύσσονται σὰν καρκινώματα μέσα στὸν καθαρὸ ὄργανισμὸ τῆς Ἐκκλησίας. Γιατὶ καθένας ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Κορίνθου ἀκούγοταν νὰ λέη· «**Ἐγὼ μὲν εἶμι** (=εἶμαι ὁπαδὸς τοῦ) **Παύλου**, **ἐγὼ δὲ** (=εἶμαι ὁπαδὸς τοῦ) **Ἀπολλώ**, **ἐγὼ δὲ** (=εἶμαι ὁπαδὸς τοῦ) **Κηφᾶ**, ἐ-

γὼ δὲ (=εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ) *Χριστοῦ*» (ἔ.ἀ. 1,12). Ἔκαναν δηλαδή καὶ τὸ Χριστό, τὴν κεφαλὴ καὶ τὸ κέντρο ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, σὰν ἕναν ἀπ' αὐτούς, σὰν ἕναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κομματάρχες ποὺ διασποῦσαν τὴν ἐνότητά της. Μπορεῖ κανεὶς τώρα νὰ φανταστῆ τί θὰ προξένησε αὐτὸ τὸ πλήγμα στὸν ἰδρυτὴ τῆς ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου, ποὺ δίδαξε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔδωσε αὐτὸ τὸ αἷμα καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ ν' ἀποκτήσῃ «τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ» – «*περιποιήσατο* (δηλαδή τὴν ἀπέκτησε) *διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος*» (Πράξ. 20,28);

Ἡ διαίρεσις αὐτῆ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου **λύπησε πολὺ** τὸν ἀπόστολο Παῦλο, καὶ γι' αὐτὸ κυρίως ἔγραψε τὴν Πρώτη (Α') πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή, στὴν ὁποία μὲ λόγια δυνατὰ χτύπησε τὸ κακό, καυτηρίασε τὴν πληγὴ τῆς διαιρέσεως, ἢ ὁποία ἔτεινε νὰ διαλύσῃ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Κορίνθου.

* * *

Ἄλλὰ δυστυχῶς, ἀγαπητοί μου, ἡ **διαίρεσις αὐτῆ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται** μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σὰν μία γάγγραινα. Τὰ σχίσματα, τὰ ἐκκλησιαστικὰ κόμματα καὶ οἱ θρησκευτικὲς φατρίες δὲν ἔλειψαν καὶ δὲν ἐξουδετερώθηκαν. Καὶ νὰ γνωρίζουμε ὅτι καὶ στὸ μέλλον δὲν θὰ ἐκλείψουν, ἐὰν δὲν τεθοῦν σὲ ἐφαρμογὴ μέσα στὴν Ἐκκλησία οἱ δύο ἐπόμενοι κανόνες.

● Ὁ πρῶτος κανόνας ἀφορᾷ στοὺς **ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας**, εἴτε ἱεροκήρυκες, εἴτε πνευματικοί, εἴτε κατηχηταί, εἴτε ὀπωσδήποτε ἀλλιῶς ὀνομάζονται αὐτοί. Καὶ ὁ κανόνας εἶνε· νὰ κρύβουν ὅσο τὸ δυνατόν τὸ ἄτομό τους μέσα στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ ἔχουν **μεγάλῃ ἰδέα γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν** τοῦ Χριστοῦ, καὶ **μικρῇ - πολὺ μικρῇ ἰδέα γιὰ τὸ ἄτομό τους**. Νὰ μὴ νομίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ τὰ ἄθλια συμφέροντά τους, ἀλλὰ νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε «*Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή*» (Α' Κορ. 3,9). Δὲν εἶνε δικό τους κτῆμα ἡ Ἐκκλησία, γιὰ νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν μέσα σ' αὐτό, γιὰ νὰ τὸ κομματιάσουν καὶ νὰ λένε, Αὐτὸ ἐδῶ τὸ κομμάτι εἶνε δικό μου, ἐκεῖνο τὸ ἄλλο εἶνε δικό σου..., καὶ νὰ στήνουν τὰ συρματοπλέγματα τοῦ μίσους, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων νὰ μὴ μπορῆ ὁ ἕνας ἐργάτης τοῦ εὐαγγελίου νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ «οἰκόπεδο» τοῦ ἄλλου! Ἡ Ἐκκλησία εἶνε μία, εἶνε μεγάλη, εἶνε ἀπέραντη, καὶ ὑπάρχει θέσι γιὰ ὅλους τοὺς ἐργάτες, οἱ ὅποιοι, ἀνάλογα μὲ τὰ χαρίσματα ποὺ τοὺς ἔχει δώσει ὁ Θεός, καλοῦνται νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους σ' αὐτήν.

● Ὁ δεῦτερος τώρα κανόνας ἀφορᾷ στοὺς πιστοὺς - τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὁ κανόνας αὐτὸς λέει· **νὰ μὴ προσκολλῶνται στὰ πρόσωπα τῶν ἐργατῶν** τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τιμώντας τὸν κάθε ἐργάτη ἀνάλογα μὲ τὴν ἐργασία ποὺ προσφέρει μέσα στὸν θεῖο ἀμπελῶνα, νὰ ἔχουν τὴν καρδιά τους προσκολλημένη μόνο σὲ ἕνα πρόσωπο, στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Γιατὶ αὐτός, καὶ μόνο αὐτός, εἶνε ὁ Εὐεργέτης τους, ὁ Σωτῆρας τους, ὁ Λυτρωτὴς τους· οἱ ἄλλοι εἶνε ὑπηρέτες, εἶνε ἀπλᾶ ὄργανα τοῦ Θεοῦ ποὺ διακονοῦν στὸν σκοπὸ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ. Ἄν ὑπάρχη ἕνα πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖο μποροῦν καὶ πρέπει νὰ καυχῶνται, αὐτὸ εἶνε μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιὰτὶ *αὐτὸς «ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις»·* λοιπὸν, «*ὁ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω*» (Α' Κορ. 1,30-31· πρβλ. ἱερ. 9,23-24).

* * *

Ἦ, ἀγαπητοί μου, ἐὰν ἐτηροῦντο οἱ δύο αὐτοὶ κανόνες! **Ἄλλη** θὰ ἦταν ἡ πνευματικὴ μας κατάσταση καὶ ζωὴ.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ κορυφαῖος ἀπόστολος, δὲν εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅλα τὰ ἀπέδιδε στὸ Θεό, καὶ εἶνε χαρακτηριστικὸς ὁ τρόπος ποὺ ἐκφραζόταν καὶ ἔγραφε γιὰ τὸ ἔργο του· «*Ἐγὼ ἐφύτευσα*», λέει, «*Ἀπολλῶς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἡὔξανεν ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστὶ τι οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ' ὁ αὐξάνων Θεός*» Α' Κορ. 3,6-7). Ἐὰν καὶ οἱ **σημερινοὶ ἐργάτες** τῆς Ἐκκλησίας εἶχαν τὸ φρόνημα τοῦ Παύλου, θυσίαζαν τὸ ἐγὼ τους καὶ ζητοῦσαν τὴ δόξα μόνο τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καμμία ἀντιζηλία καὶ ἰδιοτέλεια δὲν θὰ εἶχε θέσι ἀνάμεσά τους, ἀλλὰ θὰ ὁμονοοῦσαν καὶ θὰ συνεργάζονταν ἀποδοτικά.

Κι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἂν οἱ **σημερινοὶ πιστοὶ** εἶχαν καλλιεργηθῆ μὲ ἀληθινὸ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα καὶ τὰ κριτήριά τους ἦταν ὄχι σαρκικὰ ἀλλὰ πνευματικὰ, καὶ εἶχαν τὴν ἰκανότητα νὰ διακρίνουν τὸν δοῦλο ἀπὸ τὸν Κύριο, τὸν νυμφαγωγὸ ἀπὸ τὸν Νυμφίον, τὴ σκιά ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, τὸ προσωρινὸ ἀπὸ τὸ αἰώνιον, τότε ἀσφαλῶς ἡ Ἐκκλησία μας θὰ ἦταν ἀπηλλαγμένη ἀπὸ σχίσματα καὶ φατρίες καί, καθὼς θὰ ἦταν ὅλοι «*κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ*», μὲ τὴν ἴδια νοοτροπία καὶ τὸ ἴδιο φρόνημα (ἔ.ἀ. 1,10), θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιδράσῃ βαθύτερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα στὴν κοινωνία καὶ ν' ἀποδώσῃ περισσότερους καρποὺς πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflor@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2111	Κυριακὴ Θ' (Θ' Ματθ.) (Α' Κορ. 3,9-17) 29 Ἰουλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὑλικά ἀξίας, ἢ εὐτελεῖ;

«Ἐκαστος βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ» (Α' Κορ. 3,10)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀγαπητοί μου, παρομοιάζει τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μὲ μία οἰκοδομῆ. «*Θεοῦ οἰκοδομῆ ἐστε*», λέει (Α' Κορ. 3,9)· εἶστε μία θεϊκὴ οἰκοδομῆ, γράφει στοὺς Χριστιανούς τῆς Κορίνθου οἱ ὅποιοι εἶχαν πιστέψει στὸν Κύριο καὶ εἶχαν ἀποτελέσει τὴν πρώτη ἐκκλησία τῆς Κορίνθου.

Ἐπειδὴ τὸ δόγμα - ἡ ἀλήθεια γύρω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία εἶνε θεμελιώδες κ' εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ κατανοητὸ ἀπὸ ὅλους, γι' αὐτὸ στὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου, τῶν προφητῶν, τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ διδασκάλων χρησιμοποιοῦνται πολλὰς βοηθητικὲς εἰκόνες καὶ παρομοιώσεις. Ἄλλοτε λέγεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἓνα **σῶμα** (μὲ κεφαλὴ τὸ Χριστό, ψυχὴ τὸ πανάγιο Πνεῦμα, καὶ μέλη ἐκείνους ποὺ βαπτίσθηκαν), ἄλλοτε μία **κιβωτός** (πλοῖο ποὺ ταξιδεύει, μὲ κυβερνήτη τὸ Χριστό, ναῦτες τοὺς ἀποστόλους καὶ ἁγίους πατέρας καὶ ἐπιβάτες τοὺς Χριστιανούς), ἄλλοτε ἓνα **ἀμπέλι** (μὲ ρίζα τὸ Χριστό, κληματόβεργες τοὺς ἀποστόλους καὶ κλήματα τοὺς Χριστιανούς), ἄλλοτε ἓνα **μικρὸ ποίμνιο** - κοπάδι (μὲ καλὸ ποιμένα - τσοπάνο τὸν Κύριο καὶ πρόβατα ἐμᾶς), ἄλλοτε μία μικρὴ **ζύμη** - προζύμι, ἄλλοτε ἓνα **συμπόσιο** - τραπέζι κ.λπ..

Ἐδῶ λοιπὸν ἔχουμε τὴν **εἰκόνα τῆς οἰκοδομῆς**. Εἶνε μία ἀπὸ τίς παρομοιώσεις, ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ ἀπόστολος γιὰ νὰ κἀνῃ αἰσθητὴ καὶ κατανοητὴ τὴ διδασκαλία του. Ἡ Ἐκκλησία ὑψώνεται ἀνάμεσα στὸν κόσμον καὶ τὴν ἀνθρωπότητα σὰν τὸ μεγαλοπρεπέστατο καὶ αἰώνιο ἀνάκτορο τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Κυρίου. Ἀξίζει λοιπὸν νὰ δοῦμε ποιὸ εἶνε τὸ **θεμέλιο** πάνω στὸ ὁποῖο στηρίζεται αὐτὸ τὸ μεγαλειώδες οἰκοδόμημα, ποιὸ εἶνε **οἱ ἐργάτες** ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴν αὔξησί του, καὶ ποιὰ εἶνε **τὰ ὑλικά** ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἀνέγερσί του.

● Ὅπως κάθε οἰκοδομῆ ἔχει τὸ θεμέλιό της, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἡ θεϊκὴ οἰκοδομῆ, ἔχει τὸ **θεμέλιό** της· καὶ αὐτό, σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ ἀποστόλου Παύλου, εἶνε ὁ **Ἰησοῦς Χριστός**: «*Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι (=νὰ θέσῃ) παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός*» (ἔ.ἀ. 3,11). Τὸ θεμέλιο αὐτὸ τῆς Ἐκκλησίας κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀλλάξῃ καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κλονίσῃ. Καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὸ θεμέλιό της εἶνε ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία, παρὰ τίς τόσες ἐπιθέσεις ποὺ δέχτηκε καὶ δέχεται, μένει ἀσάλευτη. Δὲν ἔπεσε ὡς τώρα, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ αἰματοβαμμένη ἱστορία της καὶ ἡ ἀδιάψευστη παρουσία της, κι οὔτε θὰ πέσῃ στὸ μέλλον· κανένας σεισμός δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν κλονίσῃ, ὅπως βεβαιώνει καὶ ἐγγυᾶται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ποὺ εἶπε ὅτι «*Πύλαι ᾄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς*», ὅλες οἱ δαιμονικὲς δυνάμεις δὲν πρόκειται νὰ τὴ νικήσουσιν (Ματθ. 16,18). Καὶ ὅχι ἀπλῶς θὰ ἀποτύχουν οἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον της, ἀλλὰ καὶ καθένας ποὺ θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὴ βλάβῃ θὰ συντριβῇ ὁ ἴδιος, θὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὸ Βράχο τῶν αἰώνων (βλ. Λουκ. 20,18. Ματθ. 21,44).

Τὸ θεμέλιο λοιπὸν ἐτέθη, γιὰ νὰ χτιστῇ ἐπάνω σ' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία. Κι ἀπὸ τότε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἀποστολή της προωθεῖται σὲ κάθε χώρα καὶ φυλὴ, γιὰ ν' ἀνοίγῃ συνεχῶς ἡ ἀγκάλη της, νὰ ἐπεκτείνωνται τὰ ὄριά της, νὰ ὑψώνεται καὶ νὰ δοξάζεται ἡ βασιλεία της, καὶ νὰ προσθέτῃ ὁ Θεὸς διαρκῶς νέα μέλη στὶς τάξεις της· «*ὁ Κύριος προσετίθει τοὺς σωζομένους καθ' ἡμέραν τῇ ἐκκλησίᾳ*» καὶ ὅλο καὶ περισσότερο «*προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν*» (Πράξ. 2,47· 5,14). Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν παύει νὰ καλῇ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐγκαταλεί-

ψουν τις προλήψεις και τις πλάνες, και να πιστέψουν και να βαπτισθούν στο όνομα του Χριστού, το μόνο που έχει δοθη στους ανθρώπους για να σωθούν (βλ. Πράξ. 4,12). Γιατί **ὅπως ἕνας εἶνε ὁ θεμέλιος λίθος, ἔτσι μία εἶνε καὶ ἡ πίστις** που απαιτεῖται για να γίνῃ δεκτὸς ὁ ἄνθρωπος στὴν Ἐκκλησία. Μὲ τὴν πίστι αὐτὴ προσκολλᾶται στὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνδέεται μὲ ὅλα τὰ υπόλοιπα μέλη της. Θεμέλιο τῆς οἰκοδομῆς εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, θεμέλιο αἰώνιο καὶ ἀμετακίνητο.

● Οἱ **ἐργάτες**, που ἐργάζονται για τὴν πρόοδο τῆς οἰκοδομῆς, εἶνε οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ διδάσκαλοι τους, οἱ ἅγιοι πατέρες, οἱ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι σὲ κάθε ἐποχὴ κοπιᾶζουν καὶ ἀγωνίζονται για τὴ συντήρησι καὶ ἐπέκτασι τῆς οἰκοδομῆς, για να καταρτίζονται βαθύτερα τὰ μέλη της καὶ να ἐλκύωνται καὶ να προστίθενται σ' αὐτὴν νέα μέλη. Καὶ ἀλλοίμονο στοὺς ἐργάτες ἐκείνους –ἐπισκόπους, ἱερεῖς, ἱεροκήρυκες– που ὄχι μόνο δὲν προσθέτουν στὴν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας ἕνα μικρὸ ἔστω λιθαράκι, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀδράνεια ἢ καὶ τὴ σκανδαλώδη διαγωγὴ τους γκρεμίζουν ὅ,τι ἔχτισαν μὲ δάκρυ καὶ αἷμα προηγούμενοι ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας.

● Καὶ τέλος **τὰ ὑλικά**. Μὲ τὴν πίστι ὁ ἄνθρωπος προστίθεται ὡς μέλος στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν θεία οἰκοδομὴ, καὶ μὲ **τὰ καλὰ ἔργα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς** κοσμεῖ τὴν θεία οἰκοδομὴ, συνεισφέρει ὅ,τι πολυτίμο διαθέτει, ὥστε αὐτὴ να λαμπρύνεται μὲ νέα διαμάντια.

Ἄλλ' ἐδῶ παρουσιάζεται **διαφορὰ μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν**. Διότι δὲν προσφέρουν ὅλοι τὰ ἴδια πράγματα. Ὁ ἕνας προσφέρει «**χρυσόν**», ἀρετὴ που λάμπει σὰν τὸν βασιλέα τῶν μετᾶλλων, ὁ δεύτερος προσφέρει «**ἄργυρον**», ἔργα καὶ κατορθώματα λαμπρὰ μὲν ἀλλὰ κατώτερα ἀπὸ τοῦ προηγούμενου, ὁ τρίτος «**λίθους**» πολυτίμους. Κάποιοι ἄλλοι ὅμως προσθέτουν «**ξύλα, χόρτον, καλάμην**» (ἔ.ἀ. 3,12), ὑλικά εὐτελῆ. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἐξηγεῖ: «**Χάριν λόγου κτίζομεν ἐπάνω εἰς τὸ θεμέλιον αὐτὸ τὴν παρθενίαν καὶ ἀγαμίαν ὡσὰν χρυσάφι, τὸν δὲ τίμιον γάμον ὡσὰν ἀσήμι, τὴν ἀκτημοσύνην ὡσὰν πέτρας πολυτίμους, τὴν ἐν τῷ πλούτῳ ἐλεημοσύνην ὡσὰν ἕνα ἄλλο κατώτερον εἰς τὴν τιμιότητα. Ἄλλος δὲ πάλιν κτίζει ἐπάνω εἰς τὸ θεμέλιον τῆς πίστεως τὰ κακὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ ἔχουν βαθμούς καὶ μέτρα ἀναμεταξύ των. Χάριν λόγου, κτίζει τινὰς ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὴν ἀκαθαρσίαν τῶν σαρκικῶν παθῶν ὡσὰν χόρτον, τὴν φιλαργυρίαν**

καὶ πλεονεξίαν ὡσὰν καλαμίαν τοῦ θερισμένου χωραφίου, τὰ ὁποῖα εὐκολώτερα καίονται ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὴν μέθην καὶ τὸν γέλωτα καὶ τὰ χορατεύματα ὡσὰν ξύλα» (Ἐρμηνεῖα εἰς τὰς ἰδ' Ἐπιστολάς τοῦ ἀπ. Παύλου, τόμ. Α', ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1989, σ. 408).

Ἐὰν κάθε Χριστιανός, ἀφ' ἧς στιγμῆς μετανόησε καὶ πίστεψε στὸ Χριστό, ἐφιλοτιμεῖτο να συνεισφέρῃ «**χρυσόν**» καὶ «**ἄργυρον**» καὶ πολυτίμους «**λίθους**» στὴν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ Ἐκκλησία μας θὰ ἔλαμπε καὶ θὰ ἄστραφτε μέσα στὸ σημερινὸ σκοτάδι, ὅπως λάμπουν καὶ ἀστράφτουν τὰ διαμάντια μὲς στὴ νύχτα. Ἀλλὰ τώρα; ὦ τώρα! οἱ Χριστιανοὶ τοῦ σημερινοῦ καιροῦ «**χόρτον**» καὶ «**καλάμην**» καὶ «**ξύλα**», **ὅ,τι ψεύτικο, εὐτελὲς καὶ πρόστυχο** ὑλικὸ ὑπάρχει, αὐτὸ **προσφέρουν** στὴν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας· καὶ τὸ φοβερότερο εἶνε ὅτι, ἐνῶ προσφέρουν αὐτά, φαντάζονται ὅτι προσφέρουν «**χρυσόν**» καὶ «**ἄργυρον**». Τί ὑπερηφάνεια, τί τύφλωσις!

Ἄλλὰ ὁ Παῦλος ἔχει ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια του καὶ βλέπει τὴν οἰκοδομὴ, βλέπει τὸ θεμέλιο, βλέπει τοὺς ἐργάτες, βλέπει αὐτοὺς που προσκομίζουν διάφορα ὑλικά σ' αὐτὴν. Καὶ ἔντρομος, μήπως κανεῖς ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς του ὑστερήσει στὸ ἔργο αὐτὸ τῆς οἰκοδομῆς, φωνάζει: «**Ἐκαστος βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ**» (ἔ.ἀ. 3,10). **Ὁ καθένας ἂς κοιτάξῃ τί προσφέρει** στὴ λαμπρότητα τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ἔργα του εἶνε ἢ ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας ἢ τὸ αἶσχος τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος. Καὶ για να μᾶς φιλοτιμήσῃ ὅλους καὶ να μᾶς φοβίση, προειδοποιεῖ ὅτι τὸ ἔργο τοῦ καθενὸς **θὰ τὸ δοκιμάσῃ «τὸ πῦρ»** (ἔ.ἀ. 3,13), ἢ φωτιὰ τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Κυρίου. Αὐτὴ ἢ φωτιὰ θὰ κάψῃ ὅ,τι εἶνε σαθρὸ καὶ ἄθλιο, ἐνῶ θὰ λαμπρύνῃ ὅ,τι εἶνε στερεὸ καὶ ὠραῖο.

Δὲν μᾶς φοβίζει, ἀδελφοί μου, ἢ ἀπειλὴ αὐτῆ; Καθὼς εἴμαστε ἔνοχοι, **ἂς πέσουμε στὰ γόνατα** καὶ ἂς ποῦμε στὸν Ἰδρυτὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν·

Κύριε, ἀνήκουσε κ' ἐμεῖς στὴν Ἐκκλησία σου, τῆς ὁποίας σὺ εἶσαι τὸ θεμέλιο. Πιστέψαμε κ' ἐμεῖς σ' ἐσένα. Ἀλλὰ πλὴν τῆς πίστεως δὲν προσφέραμε στὸν ἅγιο ναὸ σου πολυτίμα πετράδια ἀρετῆς, δὲν λαμπρύναμε τὴν Ἐκκλησία σου μὲ πράξεις θεοφιλεῖς. Σὲ παρακαλοῦμε, Κύριε, βοήθησέ μας, ὥστε να ἐκτιμήσουμε τὴ θέσι που μᾶς ἔδωσες μέσα στὴν Ἐκκλησία σου καὶ να νιώσουμε βαθειὰ τὴν προτροπὴ τοῦ ἀποστόλου σου «**Ἐκαστος βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ**».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος